

ת"פ 53910/06/12 - מדינת ישראל נגד יניב טולידנו - נדון, חי ראובן סנגו - נדון, אושרי סייג

בית משפט השלום בקריות

21 דצמבר 2015

ת"פ 53910-06-12 מדינת ישראל נ' טולידנו ואח'

ת"פ 4618-03-14 מדינת ישראל נ' סנגו

לפני כבוד השופט מוחמד עלי

המאשימה 1. מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1 יניב טולידנו - נדון

2 חי ראובן סנגו - נדון

3 אושרי סייג

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד בן עזרא

הנאשם 3: נוכח

ב"כ הנאשם: עו"ד יאיר נדשי

גזר דין ביחס לנאשם 3

כתב האישום

1. הנאשם 3 (להלן גם **הנאשם**) הורשע על יסוד הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של התפרצות לדירת מגורים בצוותא לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) בשילוב סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), וניסיון גניבה לפי סעיף 384 בשילוב סעיף 25 לחוק העונשין. כמו כן, הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: **פקודת הסמים המסוכנים**).

[תשומת הלב כי חל בלבול בסדר הופעת הנאשמים בכתב האישום לבין סדר הופעתם בתיק ובפרוטוקולים. על כן מובהר כי הרישום לפי כותרת גזר הדין הוא המחייב].

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 6.10.2011 בשעה 10:29 התפרץ הנאשם 3 בצוותא עם נאשם 2 ובסיוע נאשם 1 לביתה של המתלוננת בקרית אתא, באופן שהשלושה הגיעו למקום ברכב אשר שייך למקום עבודת הנאשם 1 ובו הוא החזיק באותה עת, חלפו מספר פעמים ליד הבית עד אשר עצר

נאשם 1 בקרבת הבית. נאשם 3 ונאשם 2 יצאו מהרכב והגיעו לדלת הבית, בעוד הנאשם 1 ממתין ברכב. עוד צוין כי בהמשך, נאשם 3 ונאשם 2 פתחו את דלת בית המתלוננת שהייתה סגורה ונעולה, באמצעות מפתח תואם, נכנסו לתוך הבית, חיטטו בחדרי הבית וזרעו הרס בתכולת הבית, וזאת כדי לבצע גניבה. נאשם 3 ונאשם 2 נשאו ונטלו מתוך הבית רכוש הכולל: קופסאות תכשיטים שהכילו 39 טבעות מסוגים שונים, 5 שעוני יד בצבעים וסוגים שונים, 23 שרשראות מסוגים שונים בצבע זהב או כסף, 4 צמידים בצבע זהב וכסף, 40 זוגות עגילים ועגיל בודד מסוגים שונים בצבע זהב וכסף; מחשב נישא וכבל טעינה; שני פנקסי שיקים; שני דרכונים; שני כרטיסים מגנטיים; שטרות בודדים ומטבעות זרים. את השלל הכניסו הנאשמים לתוך שקית, ומאחר שהופרעו בשעת מעשה, ברחו נאשמים 3 ו-2 מתוך הבית, תוך שהשאירו את הרכוש על גג פרגולה הנמצאת בשטח הבית. לאחר מספר דקות עזב גם נאשם 1 את המקום עם הרכב. כמו כן, נטען בכתב האישום כי ביום 10.10.2011 סמוך לשעה 9:35, החזיק נאשם 3 בביתו סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 0.71 גרם נטו לצריכתו העצמית.

3. לאחר שהנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן הוא הופנה, לבקשתו, לשירות המבחן לשם בחינת עניינו והגשת תסקיר. הטיעונים לעונש נשמעו ביום 27.1.2015, והשלמת הטיעונים לעונש נעשתה בתאריכים 9.7.2015 ו-14.10.2015.

4. לשם שלמות התמונה יצוין כי ביום 9.3.2015 ניתן גזר דין בעניינו של נאשם 2. נאשם 2 הורשע בעבירה של התפרצות לדירת מגורים וצירף תיק נוסף שעניינו עבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית. בגזר הדין הוטלו על נאשם 2, 12 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל במצטבר מאסר מותנה בן 4 חודשים מתיק קודם, כך שבסה"כ נגזר דינו ל-16 חודשי מאסר בפועל, כן הוטל עליו מאסר מותנה ופיצוי בסך של 7,500 ₪ למתלוננת. נאשם 2 ערער על גזר הדין, ובית המשפט המחוזי דחה את הערעור (עפ"ג (מחוזי חיפה) 56093-03-15 סגנו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.6.2015)) מלבד לגבי אופן הפעלת המאסר המותנה. בית המשפט המחוזי הורה שחודשיים מתוך ארבעת חודשי המאסר המותנה שהופעלו יהיו בחופף וחודשיים יהיו במצטבר, כך שבסה"כ מאסרו של הנאשם הועמד על 14 חודשים, בניכוי ימי מעצרו.

כמו כן יצוין כי ביום 10.8.2015 ניתן גזר דין בעניינו של נאשם 1. נאשם 1 הורשע בעבירות של סיוע להתפרצות לדירת מגורים בצוותא, סיוע לניסיון גניבה והחזקת סמים לצריכה עצמית. בגזר הדין הוטלו על נאשם 1, 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, צו מבחן ופיצוי בסך של 7,500 ₪ למתלוננת. יצוין כי ערעור על גזר הדין שהגיש נאשם 1 נדחה אף הוא (ראו עפ"ג 22986-0915, מיום 12.11.2015)

תסקירי שירות המבחן

5. שירות המבחן הגיש תסקירים המתייחסים לנאשם. יובא להלן עיקר האמור בתסקירים.

6. בתסקיר מיום 23.11.2014 סקר שירות המבחן את נסיבותיו האישיות של נאשם 3. צוין כי הנאשם מאומץ מגיל ינקות, כיום הוא בן 24, רווק ועובד לסירוגין בתחום השיפוצים. תואר בתסקיר כי בילדותו ניכרו בעיות התנהגות אצל הנאשם והוא הושם בצו בית משפט במעון פתוח בגין ביצוע עבירה של החזקת סכין,

ובהמשך חזר להתגורר בבית הוריו המאמצים והשתלב בלימודים פורמאליים. כן צוין כי הנאשם קיבל פטור משירות צבאי, אך ביקש להתגייס ובגיל 20 גויס לצבא במסגרת מיוחדת (מקא"ם). עם זאת, לאחר כשבועיים נעצר על ידי המשטרה הצבאית בגין מעורבות באירוע אלימות, ריצה מאסר של 6 חודשים בכלא צבאי ושחרר מהצבא. באשר לביצוע העבירות בתיק זה, שירות המבחן ציין כי הנאשם לקח אחריות על ביצועו, והסביר כי הרקע לעבירות הוא מצבו הכלכלי הירוד. לדברי הנאשם, רק כשראה את נפגע העבירה בפתח הדירה אליה התפרצו, הבין את הפגיעה והנזק להם גרם. הנאשם ציין כי מגיל 17 החל להשתמש בסמים על רקע חברתי, אך מזה תקופה ארוכה הוא אינו משתמש בסמים. בדיקת שתי בלתי מתוכננת שנערכה לנאשם נמצאה תקינה. שירות המבחן העריך כי הנאשם מסוגל לבחון את התנהלותו באופן ביקורתי, וכי טיפול מתאים יסייע לו לשנות את דפוסי התנהגותו באופן שיפחית את הסיכון להישנות עבירות. שירות המבחן ציין כי לאור הרשעה קודמת של הנאשם, וההתרשמות כי אין בהרשעה הנוכחית כדי להפחית באופן קונקרטי את הפגיעה בנאשם, לא ניתנת המלצה לביטול ההרשעה. לסיכום, שירות המבחן המליץ להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך 18 חודשים לצד הטלת מאסר בעבודות שירות.

7. יצוין כי בהחלטת מיום 4.3.2015 הוריתי לממונה על עבודות שירות להגיש חוות דעת. תחילה לא התייצב הנאשם בפני הממונה. בהחלטה מיום 20.4.2015 הוריתי שוב לממונה להגיש חוות דעת. לאחר דחיה שנתבקשה על ידי הממונה, הוגשה ביום 8.6.2015 חוות דעת לפיה בדיקת שתי שנערכה גילתה ממצאים חיוביים המעידים על שימוש בסמים. בדיון שהתקיים ביום 9.7.2015 חלק הסנגור על ממצאי בדיקת הממונה. לאחר הפער הבלתי מוסבר בין תוצאות בדיקות השתי שנערכו אצל הממונה ואצל שירות המבחן, ראיתי לקבל תסקיר משלים של שירות המבחן. בתום הדיון מיום 18.10.2015, הוריתי שוב לממונה להגיש חוות דעת.

8. בתסקיר משלים מיום 7.10.2015 ציין שירות המבחן כי בדיקת שתי נוספת שנערכה לנאשם נמצאה נקייה משרידי סמים, וכי בשיחה עם הנאשם הוא הביע רצון להשתלב בהליך טיפולי. לאור כך, שב שירות המבחן על המלצתו להטיל על הנאשם צו מבחן למשך 18 חודשים, במהלכו ישולב במערך הטיפול. שירות המבחן ציין כי נוכח חומרת העבירה והצורך בענישה מוחשית ומציבת גבולות, הוא ממליץ להטיל על הנאשם מאסר בעבודות שירות; וכי במידה והנאשם לא ימצא מתאים פעם נוספת לנשיאת מאסרו בעבודות שירות, הוא ממליץ להטיל עליו צו של"צ בהיקף של 350 שעות.

טיעוני הצדדים לעונש

9. בא כוח המאשימה טען לעונש, הפנה לערכים המוגנים שנפגעו, וטען כי יש לראות את מקרה ההתפרצות לדירת המגורים בחומרה בשל נסיבות המקרה שכללו בין היתר הכנה, תכנון, וביצוע מתוככם תוך חלוקת תפקידים בין החבורה, ולאחר הצטיידות במפתח תואם. כן הפנה לתמונות הממחישות את ההרס שנזרע בדירה לאחר הכניסה אליה (הוגשו וסומנו ת/1). נטען כי לפי הענישה הנוהגת מתחם העונש בעבירת ההתפרצות צריך לכלול מאסר בפועל בטווח שבין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בא כוח המאשימה טען כי המלצת שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות אינה תואמת את חומרת העבירות, והדבר מתחדד לאור חוות הדעת השלילית של הממונה. כן הפנה להרשעותיו הקודמות

של הנאשם, הכוללות בין היתר עבירות רכוש והחזקת סכין. לפיכך ביקש בא כוח המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל ברף העליון של המתחם הנתון, מאסר על תנאי, קנס, פיצוי למתלוננת ופסילת רישיון נהיגה.

10. הסנגור טען כי נסיבות המקרה אינן חמורות כפי שצוינו על ידי ב"כ המאשימה; לדבריו, הנאשמים המתו "שעת כושר" לביצוע ההתפרצות, באופן שהדירה תהיה ריקה מאנשים, כך שלא ניתן לטעון לפוטנציאל לאירוע אלים בעקבות מעשה הפריצה. כמו כן, לשיטתו, ניתן ללמוד גם ממנוסת הנאשמים מהדירה על העדר כוונה מצדם לנקוט באלימות. בנוסף, ציין הסנגור כי חומרת העבירה פחותה נוכח העובדה כי הרכוש הושאר בשטח הבית, כך שהנזק מביצוע העבירה מסתכם באי-הסדר שהשאירו אחריהם הנאשמים בדירה. לטענת הסנגור, בנסיבות המקרה מתחם העונש לגבי עבירות ההתפרצות וניסיון הגניבה נע בין 6 חודשי מאסר שיכול ויבוצעו בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר בפועל, והוא הפנה לפסיקה. לגבי עבירת החזקת הסם, לטענת הסנגור נוכח הכמות שנתפסה, סוג הסם, המקום בו נתפס ומטרת שימוש, הרי שהמתחם נע בין התחייבות להימנע מעבירה לבין מאסר קצר על תנאי. באשר לגזירת העונש בתוך המתחם, הפנה הסנגור לאמור בתסקיר לגבי נסיבותיו האישיות הלא פשוטות של הנאשם. כן הפנה לאמור בתסקיר לגבי סיכויי השיקום, וציין כי בעת ביצוע העבירה היה הנאשם בן 21 ושבועיים, כך שהוא נכלל בקטגוריית הבגירים-צעירים; כי מאז ביצוע העבירה חלפו למעלה מ-3 שנים, שבמהלכם הנאשם לא היה מעורב בפעילות עבריינית כלשהי; וכי הנאשם עובד ומתמיד בעבודה מסודרת. כן ציין הסנגור כי הנאשם הודה, לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה. בנוסף, ציין כי עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד, כי הוא היה עצור פרק זמן לא מבוטל בגין תיק זה, ולכך שהוא מסייע כיום לאמו החולה. לפיכך, ביקש הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות וצו מבחן.

11. בדברו לפני ציין הנאשם כי הוא מצטער וכי הוא רוצה לבקש סליחה מהמתלוננת באופן אישי. כן ציין כי הוא עובד בעבודה מסודרת, עוזר לאמו, וכי הוא חושש להיכנס לכלא.

12. יצוין כי בסופו של דבר הוגשה לעיוני חוות דעת סופית מהממונה על עבודות השירות ולפיה הנאשם נמצא כשיר לבצע עבודות שירות.

מתחם העונש ההולם וגזר הדין

13. כידוע, מלאכת גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעתו של מתחם העונש ההולם ולאחר מכן גזירת העונש בגדרי מתחם העונש (סעיף 40ג' לחוק העונשין), כשבתוך כך יש לבחון האם קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם. לעניין בחינת שלבי גזירת העונש לאור תיקון 113 לחוק העונשין ראו: ע"פ 1127/13 גברזג'י נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.1.2014); ע"פ 2337/13 קואסמה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.9.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.6.2013); ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.8.2013).

14. סימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, מציין שתי אפשרויות אשר בהתקיים אחת מהן ניתן לסטות ממתחם העונש שנקבע. לפי סעיף 40ד' לחוק רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם במקרה ומצא כי הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם. סעיף 40ה' לחוק קובע אפשרות להטיל עונש החמור מהרף העליון של המתחם, במקרה של נאשם שיש חשש ממשי שיחזור ויבצע עבירות, והחמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשת כדי להגן על שלום הציבור (קביעה כזו מחייבת קיומו של עבר פלילי משמעותי או הצגת חוות דעת מקצועית).

15. הערכים המוגנים שנפגעו, מדיניות הענישה הנוהגת והשיקולים הקשורים בקביעת מתחם העונש ההולם, לרבות ההתייחסות לפוטנציאל האלים של עבירות מסוג זה ולשאלת הנזק שנגרם בפועל, פורטו על ידי בהרחבה בגזר הדין שניתן בעניין נאשם 2. גם כאשר לנסיבות המקרה פרטי בגזר הדין של נאשם 2, ואפנה בעניין זה לדברים שצינתי שם:

"...המדובר בהתפרצות מן המדרג החמור. חומרת הנסיבות עולה ממספר נתונים: שלושת הנאשמים חברו יחדיו, תוך שהם מצטיידים במפתח תואם, פרצו לדירתה של המתלוננת ונטלו רכוש רב ועל פני הדברים, ערכו משמעות, גם מבחינה כלכלית, אך לא פחות מכך מבחינה רגשית-סנטימנטלית לבעליה... עוד ניכר כי המדובר בביצוע עבירות תוך תכנון מוקדם, כאשר לכל נאשם היה תפקיד וייעוד ב"מעשה" העברייני..."

16. בגזר הדין שניתן בעניין נאשם 2 קבעתי כי מתחם העונש ההולם בנסיבות מקרה זה לגבי עבירת ההתפרצות וניסיון הגניבה נע בין מאסר בפועל לתקופה של 8 עד 24 חודשים, בנוסף למאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת. כן קבעתי כי לגבי עבירת החזקת הסמים נע המתחם בין קנס ועד מאסר על תנאי. קביעותי יפות גם לגבי נאשם 3, אשר הורשע באותן עבירות, חלקו בביצוע העבירות דומה, ו"תרומתו" לביצוען היא זהה (השוו: ע"פ 6461/11 יאסין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.1.2014)).

17. להשלמת התמונה יצוין כי בעניינו של נאשם 1, אשר לא הורשע בביצוע עבירות מושלמות של התפרצות לבית מגורים וניסיון גניבה, אלא בסיוע, קבעתי כי מתחם העונש לגביו נע בין 6 חודשים, אשר במקרים המתאימים יכול ויוטלו בעבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת.

אחידות הענישה וסטייה מהמתחם משיקולי שיקום

18. בענייננו, אין חולק כי העבירות המיוחסות לנאשם 1 אשר הורשע בסיוע הן פחות חמורות מן העבירות אשר יוחסו לנאשמים 2 ו-3, ואין צורך לשוב ולפרט בנושא. השאלה אשר עומדת על הפרק הינה האם בעניינו של נאשם 3 יש לסטות לקולה ממתחם העונש משיקולי שיקום? וכיצד ענישת נאשם 2 משפיעה על עונשו של נאשם 3, בשים לב לעקרון אחידות הענישה.

19. מבלי להכביר מילים אציין כי עיקרון אחדות הענישה נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה. עיקרון זה מורה כי יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות במהותן, בנסיבות דומות ובעלי נסיבות אישיות דומות, וזאת בפרט כאשר המדובר בנאשמים שהורשעו בגדרה של אותה הפרשה. עם זאת, עיקרון זה הינו שיקול אחד בלבד במכלול השיקולים הרלוונטיים לענישה (ראו: ע"פ 2274/12 אבו מאדי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.1.2013); ע"פ 3117/12 ארביב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.9.2012)).
20. נאשמים 2 ו-3 הורשעו באותן העבירות, חלקם בביצוע העבירות דומה, וניתן לומר כי נסיבות ביצוע העבירה לגבי שניהם דומות. עם זאת, סבורני כי מכלול הנסיבות מצדיק עריכת אבחנה בין הנאשם 2 לבין נאשם 3, ולגבי זה האחרון אף יש הצדקה לסטות מהמתחם משיקולי שיקום.
21. כפי שצוין בגזר הדין שניתן בעניין נאשם 2, "הפרוגנוזה" העולה מתסקירי שירות המבחן לגביה היא שלילית, בין היתר בשל התמכרותו לסמים. מן התסקירים עולה כי נאשם 2 מתקשה לבחון את התנהלותו באופן ביקורתי ואינו מודע למצבו, ומתקשה לזהות צרכים טיפוליים. על רקע זה צוין כי אין הוא בשל להשתלב בהליך טיפולי, זאת מקום שנשקף סיכון בינוני-גבוה להישנות עבירות דומות בעתיד. גם לאחר שניתנה לו הזדמנות נוספת, והוא נשלח בשנית לשירות המבחן, לא השכיל נאשם 2 לנצלה, ולא שיתף פעולה עם מהלכי שירות המבחן. לגבי נאשם 2 לא היה אפוא פוטנציאל שמעיד על אפיק שיקומי.
22. התמונה לגבי נאשם 3 שונה. מן התסקירים שהוגשו לגביו עולה תמונה חיובית המלמדת על סיכוי לשיקום. בתסקירים צוין כי מאז ביצוע העבירות בתיק זה לא נפתחו נגד הנאשם תיקים חדשים, וכי הוא לקח אחריות על מעשיו והבין את הפסול בהם. עוד עולה מן התסקיר כי קיים בנאשם הרצון לשנות את דרכיו ולהשתקם; וכי בעזרת הכלים המתאימים יוכל הנאשם לשנות את דפוסי התנהגותו. על רקע תמונה זאת המליץ שירות להעמיד את הנאשם בצו מבחן. בניגוד לנאשם 2, נראה כי בנאשם 3 קיים פוטנציאל לשיקום המצדיק הקלה בעונשו ואף סטייה לקולה מהמתחם.
23. זאת ועוד, נאשם 3 צעיר, בן 24. אמנם אין הוא נכנס לקטגוריית הבגירים-הצעירים, כפי שטען סנגורו, ברם אין חולק כי גילו הצעיר בעל משקל בבחינת הפוטנציאל לשיקומו. עוד יצוין כי מן התסקיר עולה שנסיבות חייו של הנאשם אינן פשוטות כלל. הנאשם אומץ מגיל ינקות; חווה חוסר יציבות בחייו, אביו נפטר ממחלת הסרטן כשהיה בן 15, ובשלב מסוים נשלח למעון.
24. בנוסף וכדי להשלים את התמונה, יצוין כי עברו של נאשם 3 אינו מכביד: לחובתו שתי הרשעות קודמות, האחת בעבירות רכוש, והשנייה בעבירה של החזקת סכין משנת 2006.
25. לאור האמור, הגעתי למסקנה לפיה במקרה זה יש לחרוג ממתחם העונש ההולם לגבי נאשם 3, ולהטיל עונש שיכלול מאסר - אך לא מאחורי סורג וברח - ועונשים נוספים, בעיקר צופי פני עתיד.

26. בטרם אגזור את דינו של הנאשם מן הראוי להתייחס למספר נקודות:

27. ראשית, אין לשכוח כי על נאשם 3 יוטל צו מבחן במסגרתו יעמוד בפיקוח שירות המבחן לתקופה לא קצרה. הטלת צו המבחן הופך את גזר הדין ללא סופי וסופו המוחלט יהיה מוכתב במידה רבה על ידי הנאשם, שכן אין מניעה להחזיר את עניינו לדיון בבית המשפט, אם במהלך תקופת הפיקוח הוא לא יתמיד בטיפול או יבצע עבירות נוספות. לפיכך, למעשה, צו המבחן ישמש גם הוא כמנוף להליך הטיפול והשיקום על ידי פיקוח ארוך טווח, ומנגד מהווה הוא שוט - למקרה ויסתבר כי הצהרותיו לשיקום ריקות מתוכן (ראו: ע"פ (מחוזי חיפה) 38728-12-14 **בן חיים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.2.2015)).

28. שנית, אמנם התוצאה שנוצרה היא כי על הנאשמים 1 ו-3 מוטל עונש מאסר לתקופה זהה מקום שנאשם 1 הורשע בסיוע לביצוע העבירות בלבד, אך בכך אין קושי שכן, כפי שצוין, גזירת הדין אינה מלאכה של חישוב מתמטי, ונראה כי התוצאה העונשית הולמת כל נאשם ונסיבותיו.

29. שלישית, אשר לחלוף הזמן מיום ביצוע העבירה, כפי שציינתי בגזר דינו של נאשם 2, אמנם המדובר בעבירה שבוצעה באוקטובר 2011, אך יש לזכור כי כתב האישום הוגש בחודש יוני 2012, והשיהוי שחל הוא תוצאה של התנהלות הנאשמים (ובניהם נאשם 3), מכאן שאין מקום לייחס לחלוף הזמן משקל מכריע.

30. רביעית, אציין כי נוכח אשר פירטתי לגבי שיקולי השיקום, אני סבור כי יש לקבל את בקשת בא כוח המאשימה באשר לפסילת רישיון הנהיגה של הנאשם, באופן שיפגע באפשרויותיו התעסוקתיות ובהזדמנות הניתנת לו לשנות את דרכיו.

גזר הדין

31. סוף דבר. לאור האמור לעיל, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים. המאסר בפועל ירוצה בדרך של עבודות שירות. הנאשם יתייצב ביום 29.5.16 בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה במשרדי הממונה על עבודות שירות במפקדת מחוז צפון. עבודות השירות תבוצענה בארוחה חמה קרית אתא רחוב חנקין 20 קרית אתא. הנאשם יועסק 5 ימים בשבוע, 8 וחצי שעות עבודה יומיות.

10 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג פשע, ויורשע בה.

6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג עוון, ויורשע בה.

2 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך שנתיים, עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים ויורשע בה.

אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים. הפסילה תהיה על תנאי והתנאי כי במשך 3 שנים לא יעבור הנאשם עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים, ויורשע בה.

אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת, עדת תביעה מס' 21 בסכום של 7,500 ₪. הפיצוי ישולם לא יאוחר מיום 1.3.16, על ידי הפקדתו בקופת בית המשפט. לאחר הפקדת הסכום יועבר על ידי המזכירות למתלוננת, עדת תביעה מס' 21.

הנני מחייב את הנאשם לעמוד בפיקוח קצין מבחן למשך 18 חודשים, החל מהיום בהתאם לתכנית ולתנאים, כמפורט בתסקיר שירות המבחן.

בית המשפט הסביר לנאשם בלשון פשוטה המובנת לו את משמעות צו המבחן, והזהירו שאם לא ימלא אחרי הצו מכל בחינה שהיא או יעבור עבירה נוספת, יהיה צפוי לעונש נוסף, על העבירות שיוחסו לו בתיק זה.

המזכירות תשלח העתק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום ט' טבת תשע"ו, 21/12/2015 במעמד הנוכחים.

מוחמד עלי, שופט